

Affini Wilhelmo.

quodammodo

Constantinus Hugenius
Deo Wilhelmo affini optimo.

(460)

Caepert modice mihi placere febriculosi partus mei
 ea quo dignatus es, testari, tibi non displicuisse. Sto
 machum tibi, ad caetera omnia nauseantem, com
 monuisse serio si dicis, ecce, (et horresco referens) quo
 vel Βραχυον capreas, totos 19. Poematum Belgico
 rum libros, qui carceres, ut vides pulsant adeo,
 ut editionem nisi ^{potro} moreretur quam effigies, si dis
 placet, mea quam ab Archimede meo delineatam
 sculptor Amstelodamensis jam nunc absolvisset,
 absque cruciatus fuissent, quos vir miserandus
 patitur tui quam simillimos. At horum sensu,
 si te hoc προλογοιχαλα rerum et verborum, stili
 et argumenti non nunquam avocare valet, pene
 praetiam fuerit omnem hunc apparatus agro
 in antecessum communicasse, qui alioqui non
 meus est mos. Primos 4. libros videbis ex otijs olim
~~meis~~ meis collectos; quae in 5. sacra tractantur
 maxime in argumento sacra synaxeos, quibus tem
 poribus soleo me huiusmodi. meditationibus exercere.
 fortasse te lectorem benevolum obtinebunt. Si ab
 hisce serijs ad amoeniora divertere ~~libet~~ libet sequitur
 vis immensa Epigrammatum; quo in genere (ante
 apud affinem amantissimum profiteri) credo mea
 quodammodo luseum, inter caeteros nostros regnare et
 propius aliquantulo veteres hic assecutam, quam isti
 suaves, qui ne Lemma quidem norunt Epigrammati
 inscribere, et me in insaniam adigunt, cum ejusmodi
 sua impudentissime proferant: Van eon parandis.
 v'n quade. D'ro vob. Eadd., et gravi materia hoc
 enordium dat. D'ar v'bas eon f'ch'et man, di' Ead
 v'n quade. Prono. Et haec tamen in delicijs popello
 nostro sunt. Ego anquid ejusmodi ineptiarum sim
 molitus, tui ~~judicij~~ judicij esto. sed elementis ~~meis~~ satis
 enim per noui quam alimide sim curta supellectile.
 Adidi chartas ad huc typo mandandas, ut seriem
 operis videas, et initias. Hasc solas, quae sunt ordiae
 dispositae, quamprimum remittas peto, et penes te
^{operis}
 lateant

~~quoniam vides, sicut etiam~~
lateant, ut et ipsum volumen, quod propediem redemp-
tus sum exemplari pleno et compacto. Vale vir
Præstantissimes et me ama. . . Ager 17. Nov. 1717. L.

Ad initium Paginae, manu ut vides quarum
sibi constanti, si somnus responderet,
ut abous cepit grandiori gressu ad
sanitatem irem:

(461).

J.º Fred. Gronovio. Quid de me sentias, Gronovi Doctissime, qui toto bi-
ennio in aere tuo sum, neque de solutione vel sollicitus videor,
facilis conjectura est. Si tamen me benignus audias, in-
vies non quotidianas modo occupationes, sed et itinera
excursionibus varias, longas, et longinquas, quibus me
tunc distractis fui. officia quae amicis debeo, et quorum
satis olim rigidus observator audivi, non parvum per-
basse. Accessit tandem gravi et penè lethali morbo,
qui me totos duos menses lecto, tres totos domui inclusit.
Ab illo vix tandem resurgo, quod haec manus indicabit, de
charactere, et qualem a me non accepisti. Tantum
verò abest, ut haec vel simul sumpta purgando mihi
sufficere credam, ut nec accedere ad te sustinuerim, nisi
duplici, ut vides, scuto munitus. Horum alterum est
immane volumen, quo in animam induxi semel iusta
bus amici exhibere quidquid haecenus vernaculorum
Poematum longè aliud agenti excidit. ut ejusmodi de nu-
hac aetate amplius non obtundas. Tibi tot melioribus
rebus intento, vel legendi ista, vel proorsus non inspicere
amplissimam potestatem facio. Lucem tantum
absque te censorio admoto ut viderent, plane non com-
tendum duxi. Majoris momenti alterum hoc scuto
est, quod Praeclarissimum Heinsium rogari pateretur
meam manum tuam tradi, non parvum mihi plaudens, quod
è Musaeo meo prodire possit, cujus tibi usus gratus
aut necessarius. Indicavit hinc Manuscripti juvenis
et obstringi posse, et, ecce, copiam eorum libens mereri
facio, quantum ab amico postules. Tum si quid ejus
superest in Resperda's Lipsianis, quorum ex Aesae penè
haere sum, omnibus et singulis utere frui tamquam